

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 41941

гр. София, 15.12.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в
закрито заседание на 15.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

като разгледа дело номер **13101** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на Т. П. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПAM/ № 24-4332-006397/19.11.2024 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция, с която на жалбоподателя е наложена ПAM по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца. С дръгтест е установено, че същият е управлявал МПС след употребата на кокаин. Жалбоподателят претендира да бъде спряно предварителното изпълнение. Искането за спиране е допустимо, но по същество е неоснователно.
Съгласно приложимата разпоредба на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП обжалването на заповедите за прилагане на ПAM не спира изпълнението им. Когато законът разпорежда предварителното изпълнение на определена категория актове, той презумира съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП за наличието на условия, обосноваващи предварителното изпълнение на административния акт, не е необорима. Специалният закон не предвижда основанията за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, за които е дерогирал суспензивния ефект на жалбата, поради което по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК. Във всеки конкретен случай съдът, разглеждащ искането за спиране по чл. 166, ал. 2 от АПК на актове по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, преценява дали незабавното изпълнение може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК. Предпоставките, при които съдът може да спре предварителното изпълнение, са наличието на факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или трудно поправима вреда на оспорващия. Доказателствената тежест за тях и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е негова. За да бъде спряно предварителното изпълнение, жалбоподателят следва да заяви и докаже вида и вероятността за

настъпване на твърдените от него вреди от изпълнението, за да се прецени дали са значителни като основание за спирането му, тоест следва да установи, че от допуснатото по закон предварително изпълнение ще последва значителна или трудно поправима вреда или че ще бъде засегнат особено важен негов интерес.

В случая евентуалните вреди, за които се твърди, са невъзможност да изпълнява трудовите си задължения.

На първо място, горните твърдения не са подкрепени с никакви доказателства, поради което съдът счита същите за недоказани и за неоснователни.

На следващо място, възраженията на жалбоподателя относно продължителността на мярката и наличието/липсата на лабораторно изследване касаят нейната законосъобразност по същество. Друг е въпросът, че видно от протокола за медицинско изследване от ВМА /л. 18/ причината за липса на резултат от кръвна проба е поведението на М., който се е отказал да се подложи на изследване, за което се е и подписал.

Продължителността на мярката, респ. нейната съразмерност, е определена от законодателя, а не от административния орган, за да може да бъде обсъждана от съда. Същата се налага до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Законово определеният срок не е обстоятелство по чл. 166 от АПК, което би могло да е предпоставка за спиране на предварителното изпълнение на ПАМ.

По изложените съображения, съдът приема искането за неоснователно и следва да го отхвърли.

Водим от горното и на основание чл. 166, ал.4, вр. ал.2 от АПК, вр. чл.172, ал.6 от ЗДвП, Административен съд -София- град, 13-ти състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Т. П. М. за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-006397/19.11.2024 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд.

След влизане в сила на определението делото да се докладва за насрочване в открито съдебно заседание.

СЪДИЯ: